

Carly Robyn

Drive Me Wild

JOSIE

Ik ben omgeven door ballen. Grote ballen, kleine ballen, vreemd gevormde ballen. Witte, oranje, donkerbruine ballen. Serieus: zóveel ballen. Zelfs toen ik nog een vriendje had, waren er nooit zoveel ballen in mijn buurt. Twee ballen zijn ook meer dan genoeg. Dit is gewoon absurd.

Paniekerig kijk ik naar mijn beste vriendin, Ella. Toen ik haar vriend Blake vroeg wat attributen mee te nemen naar onze fotoshoot, had ik niet verwacht dat hij een halve sportwinkel in zijn kofferbak zou gooien. Wat denkt hij dat ik moet met een kruisbeschermer voor mannen?!

‘Denk je dat het genoeg is?’ vraagt Blake, terwijl hij een hand door zijn warrige haar haalt. ‘Of zal ik nog meer halen?’

Ella en ik roepen tegelijk: ‘Nee!’

Ik schop een basketbal opzij zodat ik er straks niet over struikel en iets breek. Ik help Ella momenteel met de herlancering van haar podcast, en volgens mij staat ‘struikelen over sportattributen’ niet in de polisvoorwaarden van mijn arbeidsongeschiktheidsverzekering.

‘We hebben meer dan genoeg,’ zeg ik geruststellend. ‘Thanks, lieverd.’

Mijn blik glijdt door de studio die Ella heeft gehuurd, en in mijn hoofd begint zich een plannetje te vormen. Eén muur is wit, de rest is opgetrokken uit ruwe baksteen. Een paar hoge ramen laten prachtig zacht daglicht naar binnen vallen – per-

fect voor de podcastcover en promofoto's die ik in gedachten heb.

Ik druk Blake een witte mok in zijn handen met het *Coffee with Champions*-logo pontificaal op de voorkant. 'Wil jij even koffie gaan halen in het keukentje? Ik wil een paar foto's maken van El terwijl ze die mok vasthoudt.'

En eerlijk gezegd kan ik zelf ook wel een kop gebruiken.

Blake haalt zijn schouders op. 'Ja, tuurlijk.'

McAllister is een van de topteams binnen de Formule 1, en als onderdeel van hun marketingteam heb ik inmiddels een hoop geleerd. Niet alleen weet ik hoe je iemand binnen een halve minuut voor je kunt winnen met een video, ik weet ook dat Blake, de coureur die een bloedhekel heeft aan bevelen, zonder morren door elke hoepel springt als het iets met zijn vriendin te maken heeft. Hij buigt zich naar Ella toe en zoent haar alsof ik er niet bij ben; zo'n intiem moment waar ik puur vanwege mijn fysieke aanwezigheid in word meegesleept. *Blegh.* Ze zijn heel leuk samen, heus, maar ik ben net weer single en hun kleffe verliefdheid is voor mij een behoorlijke confrontatie. Met Andrew en met dat huurcontract voor mijn eenkamerappartement dat ik net opnieuw heb ondertekend, toen ik op het laatste moment besloot toch niet bij Andrew in te trekken.

Nope. Geen zin in vandaag. Of ooit.

Ik pak mijn telefoon en verbind hem met de bluetoothspeaker, zodat we tijdens het werken naar muziek kunnen luisteren. Vanzelfsprekend ben ik de dj, want objectief gezien heb ik gewoon de beste muzieksmaak.

Waar mijn liefde voor muziek vandaan komt, weet ik niet precies. In elk geval niet van mijn adoptieouders, die denken dat Justin Bieber in One Direction zat. Misschien zit het ergens in mijn genen, via een van mijn biologische ouders. Al zal ik dat nooit met zekerheid weten. Leuk voordeel van geadopteerd zijn, denk ik dan maar: je verleden is net zo myste-

rieus als je toekomst. Misschien is dat ook waarom ik ooit zo in de ban was van astrologie; het bood me een houvast om te begrijpen waar mijn eigenaardigheden en voorkeuren vandaan kwamen, zonder dat mijn ouders daar de eer voor konden opstrijken. Schorpioenen houden van muziek die je diep raakt en je verbindt met je emoties: *check*.

Ik klik op mijn afspeellijst met de titel CIGARETTES AND SEX, boordevol dramatische nummers waar je keihard op wilt meeblèren. Van die liedjes waar je je energie op kwijt kunt als je je een *badass* voelt, maar die er ook voor zorgen dat zonnende stelletjes als vanzelf uit elkaar wijken. ‘Bad Reputation’ van Joan Jett and The Blackhearts doet precies wat het moet doen: Ella en Blake houden eindelijk op met zoenen. Ella’s wangen zijn vuurrood, al weet ik niet of dat van de opwindning komt of omdat ze zich betrapt voelt. Als je me een jaar geleden had verteld dat deze formule 1-fuckboy nu de koning van het openbaar tongen zou zijn, had ik je keihard uitgelachen. Of gedacht dat je high was.

‘Topkeuze, Joos,’ zegt Ella. ‘Je bent echt een muzikaal genie.’

‘Thanks,’ zeg ik luchtig, waarna ik me met een brede grijns tot Blake wend. ‘Hoe zit het met die koffie?’

Blake wrijft schuld bewust over zijn nek en verdwijnt naar de keuken. Ella en ik beginnen het sportmateriaal uit te stallen, schuiven wat met spullen en maken testfoto’s om te zien wat het beste werkt. In tegenstelling tot de McAllister-coureurs luistert Ella gewoon als ik simpele instructies geef; ik hoor geen gezucht, geen gekreun, geen gesteun. *Kuch, Blake, kuch*.

‘Remi heeft me weer geappt,’ zegt Ella tussen neus en lippen door. ‘Ze wil je moeder nog steeds in haar podcast.’

Ik onderdruk een zucht. Remi Baxter is de host van mijn favoriete podcast, *Dating and Dildos*, en inmiddels Ella’s mentor in de wereld van de *indie* podcasts. Toen Ella haar vertelde dat mijn moeder dé Caroline Bancroft is – Londens bekendste sekstherapeut – kreeg ze bijna een hartverzakking.

Ja, er is een reden dat de wachttijd voor een consult bij mijn moeder zeven maanden is: ze is de beste in haar vak. Maar dat betekent nog niet dat ik haar seksadviezen wil horen rondstrooien voor miljoenen luisteraars. Zeker niet omdat ze de neiging heeft om mij, zogenaamd anoniem, als voorbeeld te gebruiken. Geen idee waarom. Mijn seksleven is groten-deels... vanille. Helemaal prima, hoor, maar niet bepaald Kamasoetra-materiaal. Ik heb bijvoorbeeld nog nooit seks gehad in een standje dat de 'Himalaya-piek' heet, of iets anders acrobatisch en absurds.

'Never nooit niet,' zeg ik. 'De reden dat ik zo dol ben op die podcast, is juist omdat ik dan iemand anders over seks en daten hoor praten dan mijn moeder. En als er ook maar een kleine kans is mijn moeder het woord "lul" te horen zeggen, veto ik het meteen. Op de lijst van dingen die ik nooit hoop mee te maken, staat dat namelijk in de top vijf. Top drie, als we helemaal eerlijk zijn.'

Ik hou van mijn moeder, echt waar. Maar voor haar is seks een veel te normaal gespreksonderwerp aan de eettafel. '*Wil je de broodjes even aangeven, lieverd? O en trouwens, heb je vandaag nog een orgasme gehad?*' Terwijl andere kinderen over de bloemetjes en de bijtjes leerden, kreeg ik lezingen over borstonderzoeken en het aangeven van je grenzen. En begrijp me niet verkeerd, ik ben blij dat ze zo open is over dit soort dingen. Maar het is soms een beetje... veel. Ik heb een trauma overgehouden aan die keer dat ze een gastles gaf op mijn school over veilig vrijen, compleet met demonstratie van hoe je een condoom omdoet – met een banaan. Ze bleef maar benadrukken dat het stuk fruit níét representatief was voor het gemiddelde formaat van een man, en sindsdien kan ik geen banaan meer zien.

'Mag ik haar dan in elk geval zeggen dat je erover nadenkt?' vraagt Ella, terwijl ze een verdwaalde tennisbal opdraait. 'Als-jeblijft?'

Als antwoord zet ik het refrein van ‘no’ van Meghan Trainor in. Geen haar op mijn hoofd die eraan denkt mijn moeder nog duidelijker haar liefde voor vibrators te laten etaleren. Ik stop pas met mijn zangoptreden als me plots een briljant idee te binnen schiet.

‘El, laten we een testshot doen met gewone voetballen én American football-ballen. Een Brits-Amerikaanse knipoog, omdat jij Amerikaans bent, dat werkt altijd. Ik denk dat dat heel leuk kan worden.’

Ella’s ogen beginnen te twinkelen. ‘Zeg dit alsjeblieft niet tegen Blake,’ fluistert ze samenzweerderig, ‘maar jouw talent wordt echt verspild bij McAllister, Joos.’

Ik haal mijn schouders op, pak een bal en leg die klaar bij de stoel waar Ella straks op gaat zitten. Ze heeft op zich gelijk; ik zou mijn werk tegenwoordig met mijn ogen dicht kunnen doen. Bij McAllister zijn ze nou niet bepaald het toonbeeld van creativiteit als het om marketing gaat. Maar ja, vertrekken staat niet op de planning. Het werk mag dan misschien saai zijn, een break-up is voorlopig wel genoeg verandering voor één mensenleven. Mijn enige plan nu? Me op mezelf richten. Uitvogelen wie ik in vredesnaam ben buiten een relatie.

Ik werp haar een veelbetekenende blik toe. ‘Wie anders zou het met je vriendje uithouden als ik weg ben?’

Ze lacht en gooit een American football-bal naar me. ‘Hij gedraagt zich de laatste tijd voorbeeldig!’

Blake is de beste formule 1-coureur die de sport ooit heeft gekend, maar hij is berucht om zijn norske – en soms ronduit vijandige – houding. Ella heeft zijn harde buitenkant echter weten te verzachten en hem daardoor een stuk benaderbaarder gemaakt. En iedereen is haar daar dankbaar voor.

‘Ik weet het, ik weet het.’ Ik haal diep adem. ‘Ik heb met Rhys gesproken over een mogelijk influencerprogramma.’ De achttien slides tellende presentatie heb ik met mijn manager

doorgenomen in een vergaderruimte die, ironisch genoeg, ‘Ondersteuning’ heet. De vergaderruimtes van McAllister, zowel op het circuit als op het hoofdkantoor net buiten Londen, zijn allemaal vernoemd naar positieve woorden die ons zouden moeten ‘inspireren en motiveren’: ‘Samenwerking’, ‘Wendbaarheid’, ‘Flexibiliteit’. Maar alleen al bij het horen van die namen krijg je toch spontaan jeuk?

Ella laat een pingpongbal vallen. Waarom Blake die in godsnaam heeft meegenomen, is me een raadsel.

‘Kijk jou even lekker voor jezelf opkomen, pittige tante! Nee, dat klinkt raar. Assertieve *boss bitch*...? Ja, die hou ik erin.’

‘Nou, zó assertief was ik nou ook weer niet,’ zeg ik, al jaagt een muis me meer angst aan dan de marketingdirecteur van McAllister. ‘Het enige wat hij zei was dat hij erover na zou denken.’

‘Nou, dat is alsnog beter dan toen hij je “fan in the stand”-plan keihard afwees,’ zegt Ella. ‘Als iemand dit van de grond kan krijgen, ben jij het, Joos. Jij hebt McAllister vorig jaar in je eentje viral laten gaan op TikTok! Dat doen er niet veel je na, hoor.’

Ik krijg het een beetje warm van het compliment. ‘We zullen zien. Ik hou mijn verwachtingen laag.’

Op dat moment stormt Blake binnen, met een overvolle mok koffie in de ene hand en zijn telefoon in de andere. Ik verwacht de mok overhandigd te krijgen en direct derdegraads brandwonden op te lopen, maar in plaats daarvan legt hij zijn telefoon in mijn open hand. ‘Voor jou,’ broemt hij, en hij rolt met zijn ogen. ‘Een noodgeval.’

Er is maar één persoon die Blake zou bellen om met mij te praten: McAllisters andere coureur, Theo Walker. Hij is de zonnige tegenpool van Blake. Ze zijn, zeg maar, de bromantische versie van yin en yang. Ik loop naar de andere kant van de ruimte om hem beter te kunnen verstaan, terwijl Blake in

zijn diepe stem aan Ella uitlegt wat hij uit een BBC-documentaire heeft geleerd over koffiebonen.

‘Wat is er, Walker?’ vraag ik zodra zijn gezicht in beeld komt.

Als Adonis en Casanova samen een kind zouden krijgen, zou Theo Walker het resultaat zijn. Hij is objectief gezien ontzettend knap: helderblauwe ogen omrand door wimpers waar vrouwen grof geld voor neerleggen, espressokleurig haar en een kaaklijn die altijd bedekt is met een perfect stoppelbaardje. En over zijn buikspieren zullen we het maar helemaal niet hebben... Zo scherp gedefinieerd dat je er kaas op zou kunnen raspen.

‘Blake zei dat het een noodgeval was,’ zeg ik met een grijns. Mijn toon is eerder plagerig dan bezorgd. Theo’s ‘noodgevallen’ zijn zelden écht dringend. Meestal gaat het om de vraag welke selfie hij het beste kan posten, of of je ziek wordt als je een familiezak chips in je eentje opeet.

Hij trekt een pruillip. ‘Deze keer is het echt een noodgeval! En je negeert me.’

‘Ik had het te druk om je vijf miljoen appjes te beantwoorden.’ Ik draai de camera even zodat hij kan zien hoe Blake en Ella op de set bij elkaar staan, omringd door ballen. ‘Je hebt nogal veel aandacht nodig. Dat weet je, toch?’

Hij haalt zijn schouders op, alsof dat oud nieuws is. ‘Zeg tegen Blakey-Blake dat ik altijd al wist dat hij graag met andermans ballen speelt.’ Ik wacht even voor ik de camera weer op mezelf richt, zodat hij niet ziet dat ik mijn lach moet inhouden. ‘Je hebt vijf seconden om me te vertellen wat dit zogenaamde noodgeval is, anders hang ik op.’

‘Weet jij hoe je een appje verwijder?’

Ik frons. ‘Je hebt nog nooit een appje verwijderd?’

‘Jawel,’ zegt hij snel. ‘Maar kun je het verzenden ook ongedaan maken, zodat de ander hem überhaupt nooit onder ogen komt? Zoals die *unsend*-optie op Gmail die je me ooit liet zien.’

‘Nee, als het bericht eenmaal is afgeleverd, kun je het wel verwijderen, maar er is altijd een kans dat de ander het al heeft gelezen.’

Theo gooit zijn hoofd in zijn nek en laat een reeks frustrerende scheldwoorden los, waaronder een paar Australische termen waar ik niks van begrijp. ‘Jij hoort deze shit te weten, Joos!’ Blijkbaar betekent ‘goed zijn met Photoshop’ automatisch dat je alles weet over technologie.

‘Appjes versturen is toch heel iets anders dan het socialmedia-algoritme, lieverd.’

‘Maar jij bent een millennial,’ klaagt hij.

‘Jij ook!’

Hij valt even stil. ‘Nee, ik ben een Boogschutter.’

Ik grijns breed. Theo is een paar jaar ouder dan ik, maar qua volwassenheid loopt hij minstens tien jaar op me achter. ‘Waarom wil je dat appje überhaupt verwijderen?’

‘Ik heb per ongeluk een nogal... eh, gewaagde foto van mezelf naar Andreas gestuurd,’ mompelt Theo, net hard genoeg dat ik het kan verstaan.

Ik barst in lachen uit. Theo heeft al veel idiote dingen gedaan in zijn leven, maar een *dick pic* sturen naar McAllisters teambaas slaat echt alles.

‘Hoe doe je dat per ongeluk?’ vraag ik, gierend van de lach.

Theo zucht luid en vernauwt zijn ogen. ‘Nou, zo moeilijk is dat niet. Andrea en Andreas schelen maar één letter. Het was overduidelijk niet de bedoeling dat die foto bij hém terecht kwam.’

Ik doe meestal geen moeite om de namen van Theo’s vriendinnen te onthouden, want tegen de tijd dat ik er eindelijk eentje ken, is hij alweer met de volgende. De enige manier om ze uit elkaar te houden is aan de hand van de voedingssupplementen of haarproducten die ze op Instagram promoten.

‘Wauw,’ zeg ik hoofdschuddend. ‘Je weet me toch steeds weer te verbazen, Walker.’

Zijn diepe lach galmt door de speaker van Blakes telefoon. 'Ik hou je graag scherp, Bancroft. Wat heb jij gisteravond eigenlijk uitgespookt? Ben je losgegaan in een pub? Ik zag niks op je Insta.'

'Waarschijnlijk omdat ik in mijn eentje sushi heb besteld, een fles wijn heb opengetrokken en *MasterChef* heb zitten bingen. Wist je dat je Amerikaanse *coke* kunt gebruiken in een marinade? Blijkbaar maakt het zuur het vlees malser of zo.'

'En dat zenden ze uit op tv? Dat klink niet bepaald legaal...'

Het duurt even voor ik doorheb waar hij aan denkt. 'Niet die soort coke, eikel. De frisdrank. Coca-Cola. Jezus, Walker.'

Hij haalt zijn brede schouders op. 'Klinkt alsnog verdacht. Maar waarom zit jij op een zaterdagavond thuis? Je bent net weer single, Joos. Je hoort het leven te vieren, niet als een gescheiden vrouw van middelbare leeftijd op de bank te zitten en kookprogramma's te kijken om indruk te maken op je gasten.'

Ik steek mijn tong naar hem uit. 'Ik zal je vertellen dat ik...'

'En met "het leven vieren" bedoel ik seks hebben, prinses,' onderbreekt hij me. 'Zoveel piemels als je aankunt. Er zwemmen genoeg vissen in de zee, en ik reken mezelf gewoon mee.'

'Sushi is technisch gezien vis,' kaats ik terug met een grijns. 'Nou, Walker, was dat het? Ik heb dingen te doen.'

Dingen die níét te maken hebben met mijn seksleven, of het gebrek daaraan.

Zijn mond krult in een ondeugende glimlach. 'Als ik straks terug ben in Londen, mag ik dan een van die dingen zijn?'

'Absoluut niet.' Voor hij de glimlach op mijn gezicht kan zien, verbreek ik de verbinding.

Ik zou graag willen zeggen dat ik compleet immuun ben voor Theo's charmes, maar wie houd ik dan voor de gek? We hebben altijd een *flirty* vriendschap gehad – met de duidelijke, wederzijdse afspraak dat het nooit verder zou gaan dan

dat. Vanaf het begin heb ik duidelijke grenzen gesteld en Theo heeft die netjes gerespecteerd. Ik had altijd een vriendje, en hij... nou ja, meestal heeft hij zo'n twee tot vijf vriendinnen tegelijk.

Ik wil niet dat hij denkt dat mijn status als verse single uitnodigt tot suggestieve flirtpogingen. Dit is het moment om opnieuw de liefde te vinden; niet bij een man, maar bij mezelf. Dus voorlopig even geen 'bananen' voor mij.